

บทที่ 5

อภิปรายผลการวิจัย

บทนี้จะกล่าวถึง สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ซึ่งจะได้อีกกล่าวตามลำดับดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม เมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวท
2. เพื่อเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม เมื่อคำนวณด้วยวิธีของคาร์เวอร์
3. เพื่อเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม เมื่อคำนวณด้วยวิธีของสวามินาทาน, แสมเบิลตัน และอัลจินา

สมมติฐานของการวิจัย

1. ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวทของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม มีความแตกต่างกัน
2. ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของคาร์เวอร์ของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม มีความแตกต่างกัน
3. ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของสวามินาทาน, แสมเบิลตัน และอัลจินาของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม มีความแตกต่างกัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดปัตตานี จำนวน 17 โรงเรียน 64 ห้องเรียน ซึ่งมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 2,249 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี จำนวน 8 โรงเรียน มีห้องเรียน 16 ห้อง และจำนวนนักเรียนทั้งหมด 482 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์ชนิดเลือกตอบวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ค 011) เรื่องเลขยกกำลัง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 3 ฉบับๆ ละ 30 ข้อ โดยทุกฉบับจะมีข้อคำถามเดียวกันแต่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกรรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ ไปติดต่อและประสานงานกับโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อบันทึกหมายวัน เวลา กับอาจารย์ที่รับผิดชอบการสอน
2. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 3 ฉบับ ไปทดสอบครั้งที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยจะแจกแบบทดสอบให้นักเรียนด้วยวิธีการสุ่มอย่างเป็นระบบ (Systematic Random Sampling) คือ นักเรียนคนที่ 1 ของห้องจะได้รับแบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกรรรมดา นักเรียนคนที่ 2 จะได้รับแบบทดสอบเลือกตัวเลือกถูกผิด นักเรียน

คนที่ 3 จะได้รับแบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกให้เดิม นักเรียนคนที่ 4 จะได้รับแบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกธรรมดา หมุนเวียนอย่างนี้เรื่อยๆ จนครบทุกคนและทุกห้อง

3. ทำการสอบซ้ำ (Retest) หลังจากทดสอบครั้งที่ 1 แล้ว 7 วัน โดยนำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ ไปสอบซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างเดิม โดยนักเรียนทุกคนจะได้รับแบบทดสอบฉบับเดิม
4. นำกระดาษคำตอบที่ได้มาตรวจให้คะแนน
5. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 1 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีของโลเวท (Lovett)
6. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีของคาร์เวอร์ (Carver)
7. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีของสวามินาทาน, แฮมเบิลตัน และอัลจินา (Swaminathan, Hambleton and Algina)
8. นำค่าความเชื่อมั่นที่คำนวณได้ไปใช้ในการทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เดิม ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. ประมาณค่าความเชื่อมั่นในการตัดสินใจจำแนกความรอบรู้ของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เดิม จากการสอบครั้งที่ 1 โดยใช้วิธีของโลเวท (Lovett)
3. ประมาณค่าความเชื่อมั่นในการตัดสินใจจำแนกความรอบรู้ของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เดิม จากการสอบครั้งที่ 1 และ 2 โดยใช้วิธีของคาร์เวอร์ (Carver)
4. ประมาณค่าความเชื่อมั่นในการตัดสินใจจำแนกความรอบรู้ของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เดิม จากการสอบครั้งที่ 1 และ 2 โดยใช้วิธีของสวามินาทาน, แฮมเบิลตัน และอัลจินา (Swaminathan, Hambleton and Algina)
5. แปลงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เดิม ให้เป็นคะแนนมาตรฐาน (Z) โดยใช้สูตรของ

ฟิชเชอร์ (Fisher's Z Transformation)

6. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน คือ ตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม โดยการทดสอบไค-สแควร์ (Chi-Square Test) หากพบว่าแบบทดสอบมีความเชื่อมั่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยการทดสอบซี (Z-Test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยนี้สรุปประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ เมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวทจากการสอบครั้งที่ 1 แบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.209 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.501 ตัวเลือกถูกผิดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 98.820 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 14.172 และตัวเลือกให้เติมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.259 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.383

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม เมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวท (Lovett) เท่ากับ .694 , .836 และ .678 ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นดังกล่าวพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ที่มีรูปแบบตัวเลือกถูกผิดมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าตัวเลือกธรรมดา และตัวเลือกถูกผิดมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าตัวเลือกให้เติม ส่วนตัวเลือกธรรมดากับตัวเลือกให้เติมมีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างกัน

2. ค่าสถิติพื้นฐานและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ เมื่อคำนวณด้วยวิธีของคาร์เวอร์และวิธีของสวามินาทาน, แสมเบิลตันและอัลจินา

จากการสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 แบบทดสอบอิงเกณฑ์ ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.399 และ 12.693 ตามลำดับ และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.536 และ 5.209 ตามลำดับ ตัวเลือกถูกผิดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 98.520 และ 99.868 ตามลำดับ และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 14.157 และ 14.389 ตามลำดับ และตัวเลือกให้เติมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.208 และ 11.201 ตามลำดับ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.373 และ 4.973 ตามลำดับ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม เมื่อคำนวณด้วยวิธีของคาร์เวอร์ (Carver) เท่ากับ .786 , .809 และ .739 ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นดังกล่าวพบว่า ไม่แตกต่างกัน

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม เมื่อคำนวณด้วยวิธีของสวามินาทาน, แฮมเบิลตัน และอัลจินา (Swaminathan, Hambleton and Algina) เท่ากับ .544 , .618 และ .485 ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นดังกล่าวพบว่า ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวทของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม มีความแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยพบว่า ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวทของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรานี ร่มทอง (2528 : บทคัดย่อ) ซึ่งพบว่า ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกธรรมดา กับแบบทดสอบเลือกตอบแบบถูกผิด มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้นแสดงว่า รูปแบบตัวเลือกของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่ต่างกัน มีผลต่อค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวท โดยแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกถูกผิดมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าตัวเลือกธรรมดาและตัวเลือกให้เติม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการตอบของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกถูกผิด ผู้สอบจะต้องมีความระมัดระวังและรอบคอบมากกว่าการตอบแบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกธรรมดาและตัวเลือกให้เติม เพราะผู้สอบจะต้องใช้ส่วนของความรู้ย่อมาพิจารณาตัดสินคำตอบทุกตัวเลือกอย่างถี่ถ้วน โดยผู้สอบจะต้องตอบให้ได้ว่าตัวเลือกใดบ้างเป็นตัวเลือกที่ถูกและตัวเลือกใดบ้างเป็นตัวเลือกที่ผิด แม้ผู้สอบมีความคลาดเคลื่อนในการตอบเพียงเล็กน้อย ก็ยังได้รับการตัดสินระดับความรู้ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากนัก แต่แบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกธรรมดาและตัวเลือกให้เติม หากผู้สอบมีความคลาดเคลื่อนในการตอบเพียงเล็กน้อย ก็อาจจะได้รับการตัดสินระดับความรู้ในข้อคำถามนั้นๆ เปลี่ยนแปลงไปเป็นตรงข้ามทันที ซึ่งสาเหตุดังกล่าวนี้ น่าจะเป็นสาเหตุหลักที่ส่งผลให้แบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกถูกผิดมีความเชื่อมั่นสูงกว่าตัวเลือกธรรมดาและตัวเลือกให้เติมดังกล่าว และอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อค่าความ

เชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ คือ ระยะห่างระหว่างคะแนนจุดตัดกับคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบ โดยมีการศึกษาพบว่า เมื่อคะแนนจุดตัดมีค่าห่างจากคะแนนเฉลี่ยมากขึ้น ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับนั้นจะสูงขึ้นตามไปด้วย แต่จะมีค่าลดต่ำลงเมื่อคะแนนจุดตัดมีค่าใกล้เคียงกับคะแนนเฉลี่ยและจะมีค่าต่ำสุดเมื่อคะแนนจุดตัดและคะแนนเฉลี่ยมีค่าเท่ากัน (Berk : 1980) แสดงว่า ค่าความคลาดเคลื่อนในการจำแนกผู้รอบรู้และไม่รอบรู้จะต่ำลง ถ้าผู้สอบส่วนใหญ่สอบได้คะแนนห่างจากคะแนนจุดตัด เพราะหากมีความคลาดเคลื่อนในการตอบเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย ผลการจำแนกผู้สอบเป็นผู้รอบรู้หรือไม่รอบรู้ก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลการสอบ จะเห็นได้ว่า แบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกถูกผิด คะแนนจุดตัดจะมีค่าห่างจากคะแนนเฉลี่ย ส่วนตัวเลือกธรรมดาและตัวเลือกให้เติม คะแนนจุดตัดจะมีค่าใกล้เคียงกับคะแนนเฉลี่ย ดังนั้น ความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวทของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกถูกผิดจึงมีค่าสูงกว่าตัวเลือกธรรมดาและตัวเลือกให้เติม

2. จากสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของคาร์เวอร์ของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม มีความแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยพบว่า ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของคาร์เวอร์ของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการคำนวณค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีนี้อาศัยการเปรียบเทียบสัดส่วนของความสอดคล้องในการตัดสินใจของผู้สอบแต่ละคนจากแบบสอบฉบับเดียวกันสองครั้ง แต่เนื่องจากธรรมชาติของวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ต้องคิดคำนวณ หากผู้สอบไม่สามารถคำนวณหาคำตอบที่ถูกต้องได้ผู้สอบก็ต้องเดาสุ่มจากตัวเลือกทั้งหมด สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ความผันแปรของคะแนนที่ได้จากการสอบทั้งสองไม่แตกต่างกัน ความคงที่ของการตัดสินใจจากการสอบทั้งสองครั้งจึงมีมาก ซึ่งหมายถึงว่าผู้สอบคนใดที่ทำแบบทดสอบไม่ผ่านเกณฑ์ในครั้งที่ 1 ก็ย่อมที่จะไม่ผ่านเกณฑ์ในครั้งที่ 2 ด้วย ทำให้การตัดสินใจจำแนกผู้สอบเป็นผู้รอบรู้และไม่รอบรู้จากการสอบซ้ำทั้งสองครั้งมีความคงที่ในการตัดสินใจ จึงส่งผลให้ค่าความเชื่อมั่นที่ได้ไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม แม้จะพบว่าแบบทดสอบเลือกตอบที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกันทั้ง 3 รูปแบบมีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างกัน แต่ก็พบแนวโน้มว่ารูปแบบตัวเลือกถูกผิดจะมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่า ทั้งนี้ อาจมีสาเหตุมาจากลักษณะเด่นของข้อสอบดังได้กล่าวมาแล้วในข้อที่ 1

3. จากสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของสวามินาทาน, แฮมเบิลตัน และอัลจินา ของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม มีความแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยพบว่า ค่าความเชื่อมั่นเมื่อคำนวณด้วยวิธีของสวามินาทาน, แฮมเบิลตัน และอัลจินา ของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการคำนวณค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีการนี้พิจารณาจากการสอบซ้ำสองครั้ง โดยใช้ค่าคาดหวังที่เหลือจากการหักค่าความสอดคล้องโดยบังเอิญแล้ว (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2527 : 169) ดังนั้น ภายใต้อาการประมาณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่คล้ายคลึงกับวิธีของคาร์เวอร์ และด้วยเหตุผลต่างๆ ดังได้กล่าวมาแล้วในข้อที่ 2 จึงทำให้แบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติม มีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างกัน แต่ในกรณีนี้มีแนวโน้มที่เด่นชัดยิ่งขึ้นว่าแบบทดสอบเลือกตอบตัวเลือกถูกผิดจะมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่า

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งพบว่า ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกถูกผิด เมื่อคำนวณด้วยวิธีของโลเวท มีค่าสูงกว่าตัวเลือกธรรมดาและตัวเลือกให้เติม ดังนั้นหากคำนึงถึงความเชื่อมั่นในแง่ของความไวต่อระดับของการรอบรู้หรือไม่รอบรู้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรเลือกใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกถูกผิด ส่วนความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด และตัวเลือกให้เติมเมื่อคำนวณด้วยวิธีของคาร์เวอร์และสวามินาทาน, แฮมเบิลตันและอัลจินา มีค่าไม่แตกต่างกัน ดังนั้น หากพิจารณาในแง่ของความคงที่หรือความสอดคล้องในการตัดสินใจรอบรู้จากผลการสอบ 2 ครั้งใดๆ อาจได้ข้อสรุปในเบื้องต้นว่าจะเลือกใช้รูปแบบตัวเลือกธรรมดา ตัวเลือกถูกผิด หรือตัวเลือกให้เติมก็ได้ เพราะค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามภายใต้ผลการวิจัยทั้งหมดและแนวโน้มของค่าสถิติต่างๆ ที่ปรากฏ หากจะตัดสินใจเลือกใช้แบบทดสอบเพียงรูปแบบเดียว แบบตัวเลือกถูกผิดก็น่าจะได้รับการพิจารณานำไปปรับใช้ได้อย่างมีคุณภาพได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน ซึ่งกำหนดคะแนนจุดตัดด้วยวิธีอื่นๆ

2.2 ควรมีการเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างๆ ในเนื้อหาวิชาอื่นๆ เนื่องจากธรรมชาติและทักษะกระบวนการคิดที่แตกต่างกันในแต่ละวิชา จึงควรศึกษาว่า วิชาใดที่จะใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์รูปแบบตัวเลือกใดในการวัดผลการเรียนรู้จึงจะสามารถวัดความสามารถของผู้สอบได้อย่างแท้จริง

2.3 ควรศึกษาวิจัยในทำนองเดียวกันนี้ โดยใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความสามารถต่างกันว่าจะให้ค่าความเชื่อมั่นที่สอดคล้องกันทุกกลุ่มหรือไม่